

stitutioner, børn i folkeskolen og ældre får, det drejer sig om. Hvad er det for en service, de får i det her samfund, som bliver stadig rigere og rigere og rigere? Vi er et af verdens rigeste lande. Det går ufatteligt godt med økonomien; det går ufatteligt godt med betalingsbalancen; det går ufatteligt godt med beskæftigelsen.

Kl. 18.50

Så er spørgsmålet: Hvordan kan det være, at vi er i en situation, hvor kommunerne må spare, sådan at fru Jensen ikke kan få en hjemmehjælper, der kan gøre rent en gang eller to om ugen, og hvor man skal vente 1 uge eller 14 dage eller 3 uger for at få et bad? Det er det billede, regeringen skal overbevise vælgerne om er sådan på trods af den rigdom, vi har. Det har slet ikke noget med talkolonner at gøre, for dem betvivler jeg aldrig, jeg er endda aldrig nogen sinde gået ind i den debat, fordi jeg er hundrede procent sikker på, at tallene i kolonnerne passer.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Så må vi jo i givet fald spørge, hvor min del af aftalen ligger, vil jeg sige til hr. Ole Sohn. For jeg står bare og læser op endnu en gang: Aftalen giver mulighed næste år for kommunerne under et.

Aftalen er penge. Det, staten leverer, er penge. Så med det beløb, der sendes ud i landskabet, siger aftaleparterne, at de er i stand til at opretholde det serviceniveau, de har inklusive den vækst, der i øvrigt er på folkeskoleområdet og i ældreomsorgen. Det er min del af aftalen, og det er selvfølgelig det, jeg skal forholde mig til. Og ellers må hr. Ole Sohn sige igen, at det, man altså bevæger sig ind i, simpelt hen er at nedbryde rammestyreret og indføre detailstyring.

Hvis man vil give mig bemyndigelse til at bestemme, hvordan de prioriterer i de enkelte kommuner, så må man sige det, men jeg oplevede et vist oprør på et tidspunkt i salen over, at der var et flertal, der ville give mig en bemyndigelse til overhovedet at kunne korrigere nogle rammer. Så det er nyt for mig, hvis hr. Ole Sohn mener, at jeg kan få mandat til at bestemme over den enkelte kommunes prioriteringer. Jeg kan blive tvunget til det, men jeg vil advare stærkt imod det.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg synes, at det er meget interessant at høre finansministerens svar, og jeg skal kvittere for,

hvad jeg opfattede som pæne ord om Det Radikale Venstre, og se bort fra det her med religiøse processioner og den slags.

Mit spørgsmål til finansministeren går netop på spørgsmålet om balancen mellem rammestyring og detailstyring. Jeg hører finansministeren sige meget klart, at det er rammestyring, regeringen vil anvende. Én ting er så, at vi mener, at der er sket alt for meget detailstyring gennem det sidste stykke tid, alt lige fra takstnedsættelser i daginstitutioner til læseplaner og test i folkeskolen, ældrepuljer og den slags ting er jo eksempler på det.

Mit spørgsmål til finansministeren er: Er konsekvensen af finansministerens udtalelser, at hvis Dansk Folkeparti kommer og beder om mere detailstyring under finanslovforhandlingerne, så er regeringens svar nej, fordi den ønsker rammestyring? Er det sådan, finansministerens budskab i dag skal forstås?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Mit budskab skal være, at de, der har fremmet hele debatten om detailstyring kontra rammestyring, er oppositionen. Det er dem, der her i salen startede med at sige, at man skulle kunne efterspore hver eneste krone på ældreområdet, som var givet over blokken i rammen. Og KL måtte bruge enorme ressourcer på overhovedet at gennemgå samtlige kommuner, og det måtte ministerierne også, for at efterspore noget, som det aldrig havde været meningen i virkeligheden at skulle, om jeg så må sige, detailplanlægge med hensyn til. Det lå i den kommunale ramme.

Alle de, der kritiserer, hvad der sker i den enkelte kommune, taler for detailstyring. Mit ønske er rammestyring, og det har det altid været, nemlig at man giver en ramme, men inden for den ramme kan der selvfølgelig være lovkrav, som jo ikke har noget med detailstyring at gøre.

Mit ønske er detailstyring, der siger, hvilke rettigheder en borger har, hvilke rettigheder forældre har til at få et barn i en skole, hvilke rettigheder man har til at komme på et sygehus og blive behandlet, altså nogle krav, som også godt kan gælde et plejehjem; krav, man har og må forvente, at man får opfyldt. Ellers er mit ønske selvfølgelig, at der, hvor det ikke nødvendigvis af gode grunde er en rettighed, man er nødt til at sikre for borgeren, så skal den prioriteringsmulighed ligge hos kommunerne, således at det, kommunerne gør, tager de også ansvaret for.